

BIBLIOTECA CENTRALA
A
UNIVERSITAȚII
DIN
BUCUREȘTI

No. Curent *50678* Format.....

No. Inventar..... Anul

Secția..... Raftul

Biblioteca
Semănătorul

Gr. M. Alexandrescu

FABULE.

Biblioteca Semănătorul

- 1047
Nr. 1. Al. Ciura : Frații, schițe din războiu Lei 5.—
Nr. 2. V. Stanciu : Cuib de rândunică (schițe) 5.—
Nr. 3. J. Agârbicean : Din viața preoțească schițe 5.—
Nr. 4. Dr. I. Lupaș : Din trecutul ziaristiceii rom. 5.—
Nr. 5. Dr. Ion Mateiu : Probleme școlare Lei 5.—
Nr. 6. A. S. Iorga : La cheștiunea industriei naț. 5.—
Nr. 7. Ion Clopoșel : Însemnări pe răboj Lei 5.—
Nr. 8. I. Bărac : Piteiea Gâscariu Lei 5.—
Nr. 9—10. M. Gașpar : Blăstăm de mamă roman L 10.—
Nr. 11. Victor Stanciu : Plantele de leac Lei 5.—
Nr. 12. E. Isac : Ardealule, Ardealule bătrân L 5.—
Nr. 13. G. D. : La stână, schițe trad. de C. Mușlea 5.—
Nr. 14. I. Băilă : Insurăm pe Victor, Pe povârniș 5.—
Nr. 15. Dr. I. Lupaș : Luptători pentru lumină 5.—
Nr. 16. Dr. Al. Borza : Din viața plantelor Lei 5.—
Nr. 17. Ioan Georgescu : Dovezi nouă pt. adevăruri vechi. — Gânduri și indemnuri. Lei 5.—
Nr. 18. Gavril Todica : Zări din univers Lei 5.—
Nr. 19. Dr. I. Suciu : Patimile și moartea lui Isus 10.—
Nr. 20. Wildenbruch : Lacrimi de copii Lei 5.—
Nr. 22. Colinde, cântecele irozilor și de stea 5.—
Nr. 23—25. M. Eminescu : Poezii. Lei 20.—
Nr. 26. Al. Ciura : Scrisoare în cealaltă lume 5.—
Nr. 27—28. I. Clopoșel : Antologia scriitorilor români (G. Lazar, G. Asachi, I. E. Rădulescu, B. P. Mumuleanu, Al. Hrisoverghi, D. Petrino, Al. Depărățeanu, N. Nicoleanu, C. Stamati, V. Cârlova, A. Cantemir, D. Tichindeal, Al. Donici, G. Alexandrescu, A. Pan, D. Bolintineanu, Al. Sihleanu, G. Barițiu, A. Șaguna, Tim. Cipariu). 15.—
Nr. 29—30. (M. Cogălniceanu, V. Alecsandri, N. Bălcescu, Ion Ghica, Al. Odobescu, C. Negruzzi, Gh. Panu, B. P. Hașdeu, C. A. Rosetti, C. Boliac) 15.—
Nr. 31—34. (T. Maiorescu, M. Eminescu, N. Gane, N. Filimon, I. Slavici, I. Creangă, P. Ispirescu, Gh. Coșbuc, Al. Vlahuță, I. L. Caragiale, B. Șt. Delavrancea, C. Dob.-Gherea, Ion Gorun, I. Al. Brătescu-Voinești, P. Locusteanu, D. D. Pătrășcanu, V. Onișiu și A. Bărseanu) Lei 20.—

In. H. 26.146

BIBLIOTECA SEMĂNĂTORUL

Gr. M. Alecsandrescu

FABULE

51214
BD 256108

EDITURA LIBRĂRIEI DICEZANE ARAD, 1925.

8R-191

1947

CONTRCT 1953

BIBLIOTECA CENTRALĂ UNIVERSITARĂ
BUCUREȘTI
COTA 50678

D 195/03

B.C.U. Bucuresti

C20030757

Tiparul Tipografiei Diecezane ort. rom. Arad.

B 256108

Cuprinsul

1. G. Alexandrescu - Fabule
2. Th. Murășanu - Lumini suflate de vânt
3. S. Stăuca - Sergentul (drum)

Prefață.

În dorința de a răspândi în pături cât mai largi cartea bună, Direcțiunea „Bibliotecii Semănătorul“ s'a hotărât să publice o serie de volume cuprinzând cele mai de seamă pagini ale scriitorilor noștri vechi.

Ca început publicăm în volumul de față *Fabulele* lui *Gr. M. Alecsandrescu*, în nădejdea că le vom face să pătrundă cucceritoare în cât mai multe case românești din această margine de țară.

„Biblioteca Semănătorul“

Toporul și pădurea

Minuni în vremea noastră nu văz a se mai
(face,

Dar că vorbea odată lemne și dobitoace
Nu rămâne 'ndoială; pentru că de n'ar fi,
Nici nu s'ar povesti.

Și caii lui Achil care prooroceau,
Negreșit că au fost, de vreme ce-l trăgeau.
Intâmplarea ce știu și voiu s'o povestesc,
Mi-a spus'o un bătrân pe care îl cinstesc,
Și care îmi zicea,
Că și el o știa
Dela strămoșii lui,

Care strămoși, ai lui zicea și ei c'o știu,
Dela un alt strămoș ce nu mai este viu,
Și p'ai cărui strămoși, zău nu pociu să vi-i
(spui.

Intr'o pădure veche, în ce loc nu ne pasă,
Un țăran se dusesse să-și ia lemne de casă.
Trebue să știți însă, și pociu să dau dovadă,
Că pe vremea aceea toporul n'avea coadă.
Astfel se încep toate; vremea desăvârșaste

Orice scornește omul, și orice duhul naște,
Așa țăranul nostru numai cu feru 'n mână,
Incepu să slutească pădurea cea bătrână.

Tufani, palteni, ghindari, se îngroziră foarte;
„Tristă veste, prieteni, să ne gătim de moarte“,
Incepu să zică: „toporul e aproape“!

„In fundul unei sobe țăranu-o să ne'ngroape“!

E vreunul d'ai noștri cu el ca să-i ajute“?
Zise un stejar mare ce avea ani trei sute,
Și care era singur ceva mai la o parte?

— „Nu.“ — „Așa fiți în pace: astădat'avem
(parte;

„Toporul și țăranul alt n'o să isbutească,

„Decât să ostenească“.

Stejaru-avu dreptate.

După multă silință, cercări îndelungate,
Dând în dreapta și 'n stânga, cu puțină
(spoire,

Țăranul se întoarse fără de isbutire.

Dar când avu toporul o coadă de lemn tare,
Puteți judeca singuri ce tristă întâmplare.

Istoria aceasta d'o fi adevărată,

Imi pare că arată,
Că în fieși ce țară

Cele mai multe rele nu vin de pe afară ;
Nu le aduc streinii : ci ni le face toate
Un pământean d'ai noștri, o ruda sau un
(frate.

Șoarecele și pisica

Un șoarece de neam, și anume Raton,
Ce fusese crescut sub pat la Pansion,
Și care în sfârșit, după un nobil plan,
Petrecea retirat într'un vechiu parmezan,
Întâlni într'o zi pe Chir Piscicovici,
Cotoiu care avea bun nume 'ntre pisici.
Cum că domnul Raton îndată s'a gătit
Să o ia la picior, nu e de îndoit.
Dar smeritul cotoiu, cu ochii în pământ.
Cu cupa 'ntre urechi, cu un aer de sfânt,
Începu a striga: „De ce fugi, domnul meu?
„Nu cumva îți fac rău? Nu cumva te gonesc?
„Binele șoricesc cât de mult îl doresc,
„Și cât îmi ești de scump, o știe Dumnezeu!
„Cunosc ce răutăți, v'au făcut frații mei,
„Și că aveți cuvânt să vă plângeți de ei:
„Dar eu nu sunt cum crezi; căci chiar
(asupra lor
„Veneam să vă slujesc, de vreți un ajutor,
„Eu carne nu mănânc; ba încă socotesc,
„De va vrea Dumnezeu, să mă călugăresc“.

La ast frumos cuvânt, Raton înduplecat,
Văzând că Dumnezeu de martur e luat,
Iși ceru ertăciuni, și-l pofti a veni,
Cu neamul șoricesc a se 'mprieteni.
Il duse pe la toți, și îl înfățișă
Ca un prieten bun ce norocul le dă.
Să fi văzut la ei jocuri și veselii !
Căci șoarecii cred mult la fisionomii,
Ș'a acestui strein atâta de cinstit,
Nu ne înfățișa nimic de bănuিত.
Dar într'o zi, când toți, îi deteră un bal,
După ce refuză și limbi și cașcaval,
Zicând că e în post și nu poate mânca,
Pe prietenii săi ceru a 'mbrățișa.
Ce fel de îmbrățișeri ! Ce fel de sărutat !
Pe câți gura punea,
Indată îi jertfia ;
Incât abia doi trei cu fuga au scăpat.
Cotoiul cel smerit
E omul ipocrit.

Cânele isgonit

Lupul cu toată prostia,
Cârmuia împărăția ;
Și ca un stăpânitor,
Unora le da avere,
Altora, pe o părere,
Le lua chiar starea lor.

Favor, ură schimbătoare,
Isgonire sau chemare,
Al crăiei era plan,
Cânele gonit de soartă,
S'auzise cum că poartă
Sentimenturi de dușman ;

C'ar fi zis, nu știu la cine,
Cum că nu este prea bine
A mânca atâția miei ;
Și că dacă le adună
Lâna lor pe ori ce lună,
Să-i lase măcar cu pei.

Asemenea mari cuvinte,
Precum fieși cine simte,

Nu sînt prea de suferit.
Pe loc vrură să-l gonească ;
Dar politica crăească
Alte pricini i-a găsit.

A zis că nimic nu ştie,
Că nu este bun să ţie
Un rang între curtezani ;
Că la orice-l rîndueşte,
Nici o slujbă nu 'mplineşte,
Că nu face nici doi bani.

Atunci vulpe, şarpe, broască,
Fără măcar să-l cunoască,
De prostia lui vorbea.
Unul zicea că glas n'are,
Altul că nu este 'n stare
O peatră de jos să iea.

Se miră cum de răbdase
Craiul şi nu depărtase
Pe un câne ticălos,
A căruia toată treaba,

E să mănânce de geaba,
Făr' a face vr'un folos.

Dar, după o lungă vreme,
Sătul în zadar a geme,
Jalbă, cănele a dat,
Zicând că d'acu 'nainte,
Toate îi vor părea sfinte,
Numai să fie iertat.

(Adesea nenorocirea
Schimbă gândul și simțirea!)
Pe loc fu și slobozit.
Cinsti, averi, nu se mai spune:
Ce zicea el era bune,
Duhul lui era vestit,
Intr'o zi neavând treabă,
Craiul pe ai săi întreabă:
— „Voi de căne ce gândiți!“
Șerpi, șopârle, de odată
Toți răspunseră îndată
— „Inălțime, să trăiți!“

„Tuturor este plăcută
„Cinstea cea cu drept făcută
„Astui vrednic dobitoc
„Al lui cap, a lui știință
„Glas, putere, iscusință,
„Pentru noi sînt un noroc,
„De trup este prea puternic,
„De slujbi multe este vrednic,
„Și în lupte e vestit“,
— „Astea le știam prea bine,
„Știam ce i se cuvine,
„Dar atunci era gonit“.

Ursul și lupul

Impărăția dobitocească,
Ca și a noastră cea omenească,
Statornicie veșnică n'are ;
Toate supuse sînt la schimbare !

Din mână 'n mână schiptrul se plimbă,
Cel de eri mare, astăzi e mic ;
Leu pe urs bate, urs pe leu schimbă.
Dintr'o 'ntâmplare, prea de nimic.

De curând ursul pe leu schimbasese,
Și pe crăescul tron înălțat,
Cârma în labe tare-o luase,
Și cu verzi tufe sta 'ncorunat.

Dator eu însă sînt a vă spune,
Că ursul cela, măcar că urs,
Dar sentimente avea prea bune
De-al obștei bine era pătruns.

Fearele toate 'ndată ce-aflară,
Că le-a dat cerul un stăpân nou,

Să se închine lui alergară,
Una c'o vacă, alta c'un bou.

Lupul în urmă spre tron se duce,
Și după vechiul bun obicei,
Măriei-sale plocon îi duce,
Și înainte-i pune doi miei.

Intr'o frumoasă precuvântare,
Ii dovedește c'ar îi având
Niște chrisoave arătătoare
Ce-au făcut urșii zeu nu știu când.

C'aste chrisoave, pe piei de oae
Scrise cu apă spun lămurit,
Cum au mers urșii la o bătae,
Și câte mure ei au jertfit.

Cu plecăciune apoi i-arată,
Cum-că din suflet s'a bucurat,
De întâmplarea cea minunată
De 'ncorunare când a aflat.

Cum că dorește 'supus să fie,
Că tot-d'auna el l'a iubit,

Că pentru dânsul vieți o mie
Să le jertfească e mulțumit,

Astfel de vorbe se zic în lume,
Însă drept formă se socotesc ;
Căci fieși cine le ia de glume,
Care se uită cât se vorbesc.

Dar ursul crede, se amăgește,
În slujbe pune neamul lupesc ;
Cum că prieteni are, gândește,
Care persoana lui o slăvesc.

După o vreme leul se scoală,
Tocmai când urșii mort îl credea ;
După o mare și lungă boală,
Vine să-și ceară tronul ce-avea,

Locuitorii se îngroziră ;
Vestea se duse pân' la palat ;
Lupii îndată la lei fugiră ;
P'al lor prieten toți l'au lăsat.

Taurii numai ce nici odată
A-i fi prieteni nu s'au jurat,

11512

Peste cinci sute veni ră 'ndată,
Pe domn și țară ei au scăpat.

Prea cu lesnire omul se 'nșală!
Dar foarte mare face greșală,
Cine la vorbe dă crezământ,
Faptele numai ne dovedește,
Fiește cine cât prețuește,
D'avem prieteni, și care sînt.

Boul și vițelul

Un bou ca toți boii, puțin la simțire,
În zilele noastre de soart' ajutat,
Și de cât toți frații mai cu osebite,
Dobândi 'n cireadă un post însemnat.

Un bou în post mare ? Drept cam ciudat vine,
Dar asta se 'ntâmplă în ori care loc ;
Decât multă minte, știu că e mai bine,
Să ai totdeauna un dram de noroc.

Așa de-a vieții veselă schimbare,
Cum și de mândrie boul stăpânit,
Se crede că este decât toți mai mare,
Că cu dânsul nimeni nu e potrivit.

Vițelul atuncea plin de bucurie,
Auzind că unchiul s'a făcut boer,
Că are clăi sumă și livezi o mie ;
„Mă duc“, zise 'ndată, „nițel fân să-i cer“

Făr' a pierde vreme, vițelul pornește ;
Ajunge la unchiul, cearcă a întra ;

Dar pe loc o slugă vine și-l oprește ;
— „Acum doarme“, zise „nu-l pociu supăra“.

— „Acum doarme ? ce fel ! pentru întâiași dată
„După prânz să doarmă ! obiceiul lui
„Era să nu șează ziua nici odată ;
„Ast somn nu prea-mi place, și o să i-o
(spuiu“,

— „Ba să-ți cauți treaba, că mănânci trântea,
„S'a schimbat boerul, nu e cum îl știi :
„Trebue 'nainte-i să mergi cu sfială,
„Primit în casă dacă vrei să fii“.

La o mojâcie atâta de mare,
Vițelul răspunde că va aștepta :
Dar unchiul se scoală, pleacă la plimbare,
Pe lângă el trece, făr' a se uita.

Cu mâhnire toate băiatul lă vede,
Inșă socotește că unchiu-a orbit ;
Căci fără 'ndoială nu putea a crede,
Că buna sa rudă să-l fi ocolit.

A doua zi earăși prea de dimineață,
Să-i găsească vreme la dânsul veni ;
O slugă, ce-afară îl vede că 'ngheață,
Ca să-i facă bine de el pomeni,

„Boerule“, zice „așteaptă afară

„Ruda dumitale, al doamnei vaci fiu“.

— „Cine ? a mea rudă ? mergi de-l dă pe
(scară ;

„N'am astfel de rude, și nici voiui să-l știu“.

Oglinzile.

Am citit altă dată, nu mai știu în ce carte,
Că într'o țară mare, de aici nu departe,
Plăcuta frumusețe trecea de urâciune:
Câți se 'ntâmplă s'o aibă se socotea slutiți;
Iar frumoși de minune
Se socoteau aceea ce era mai pociți.
Oglinzi ca să se vază nu se afla în țară,
Și era oprit lucru să s'aducă d'afară.

Așa fiește cine
Socotea despre sine
Ceea ce auzea.

Căci chiar undele gârlei ce curgea prin cetate
Erau atât de negre și-atât de 'ntunecate,
Incât nu putea omul nici umbra a-și vedea.
Dar după multe zile și vreme 'ndelungată,
O corabie mare cu oglinzi încărcată,
Trecând pe lângă țara de care vă vorbesc,
O apucă furtuna, o furtună cumplită;
Sau, ca să zic mai bine, furtună norocită:
Pricină de prefaceri, de un folos obștesc;

(Și pentru-al obștei bine, o pagubă ori care
nu mi se pare mare,

Mai vârtos când aceasta nu s'atinge
de mine)

Impinsă de talazuri, corabia slăbită,
Se sfărâmă, dar marfă puțină s'a înecat ;
Și în a ei pornire, unda neânblânzită
Oglinzile mai toate le scoase la uscat.

Locuitorii țării,

Câți se aflau atuncea pe țărmurile mării

Cu toții alergară,

Și 'n grab le adunară.

Se priviră în ele, și copriniși de mirare
Văzură adevărul, mulți însă cu 'ntristare.
Dar aflând dregătorii minunea întâmplată

Porunciră îndată

A se sparge cu petre, și-a se desființa
Oglinzile acelea ori unde s'ar afla.

Multe se sfărâmară, dar ascuseră multe

Acei care porunca nu vrusă s'o asculte

Și din vremea aceea toți oamenii frumoși

Arăt câte-o oglindă acelor urâcioși.

Din povestirea noastră, multe idei pociu scoate
Dar mă opresc la una, ce le coprinde toate :

Când al duhului soare.

Lumineaz' adevărul, și-i vine spre-ajutor.

In zadar, neștiința îi e 'mpotrivitoare.

Soarele o pătrunde și-l vezi triumfător.

Elefantul.

In vremea de demult, dobitoacele toate,
De împăratul leu sătule, desgustate,
Iși aleseră lor
Un alt stăpânitor
Pe domnul elefant, cu nasul învârtit,
Puternic îndestul, dar însă necioplit,
Și de cap tare, gros, cât vreți să socotiți,
Însă, ca să puteți să vi-l închipuiți,
Mă grăbesc să vă spui
O judecată-a lui.
Noul stăpânitor,
Cât s'a orânduit,
Puse 'n slujbă pe boi,
Iar lupul mâncător
Se făcu favorit
Și ministru la oi.
Vă las să judecați,
Câți miei fură mâncați,
Și câte oi slutite
De fearele cumplite !
In zadar fac strigare

Oile 'mpovărate,
Chip nu e de scăpare,
Și plângeri necurmăte
Ce vin de pe la turme
Răul nu pot să-l curme.
Lupul dar își urmează
A sa nelegiuire ;
Căci de ce se lucrează
Craiul n'are de știre ;
Ba câte lupul spune
Le ia toate de bune.
A ! când o să ne vie,
O zi de bucurie,
Zi foarte așteptată,
Și scumpă la nevoi,
Ca să vedem odată
Pe lupi mâncați de oi ?
„O ! asta nu se poate“,
Zic unii alți 'n lume.
Domnii mei, se pot toate,
Deși le spui drept glume,
Apoi, știți dumneavoastră
Că oaea este proastă,

Și că nădăjduiește
Acea ce dorește.
Eu cu încredințare
Am auzit odată,
La o turmă cam mare,
O vorb' așa ciudată,
Dar cum pociu ști ce spune
Oile între ele?
Pentru asta minune
Am cuvintele mele.

Acum să venim iar la vorba începută ;
Văzând bieteles oi că toate o să peară,
După lungi chibzuiiri s'aleseră o sută,
Și meraseră la Crai izbăvire să ceară,
Craiul sta ocolit de-o numeroasă curte :
Cerbii cu coarne lungi, urșii cu coade scurte,
Alcătuia un ștab vrednic a fi privit.
Un berbec 'nvățat ce știa se citească,
Se 'nfățișă smerit, și 'ncepu să vorbească :
„Ne rugăm să ne-ascultați, Craiule strălucit
„Și să întorci spre noi mila măriei tale ;
„Starea 'n care ne-aflăm e vrednică de jale,

„Pentru că domnul lup, ministru ce ne-ai dat,
„In loc a ne păzi, de tot ne-a 'mputinat“.

Domnul lup, întrebat,
Răspunse cu glas mare :
„Stăpâne luminat !
„Nici un cuvânt nu are :
„Când le-am năpăstuit ?
„Când am scos biruri grele ?
„Eu iau obișnuit
„De oae câte-o pele.
„Dar prostimea ciudată
„Așa e învățată.
„Și făr' a ști ce cere
„Va ne 'ncetat să sbiere“.

Mărețul Elefant, după ce se gândește,
Dă de trei ori din cap și lupului vorbește :
„Ascultă, zice, și ia aminte
„La ale noastre crăești cuvinte.
„Cât pentr'o pele treacă meargă,
„Fiind că singur spui c'ai dreptate,

„Dar pentru c'astăzi oaea aleargă
„La mila noastră care mult poate,
„ O iert ; de dajdii fie scutită ;
„Ale ei plângeri voiu să le-ascult,
Și decât pelea obișnuită
Să nu poți cere un păr mai mult“.

Papagalul și cele-lalte pasări

Lăsând a sa colivie,
In pădure vru să vie
Papagalu-a se plimba
Și îndată ce ajunse
Să judece el se puse
Păsările ce cânta.
Că de loc nu sue bine,
Că glasul ei prea lung ține,
Filomelei tot zicea.
Și așa pe ori și care,
Pasăre mică sau mare
El să tacă le făcea.
Dar odată supărate,
Păsările adunate,
Impotriva lui strigând,
Merseră ca să vorbească
Cu dânsul ci să'l citească
Să cânte ceva, zicând:
„Cântă cu noi împărate;
„Fă această bunătate,
„Un exemplu să ne dai;

„Căci din a ta șuerare,
„Socotim cu 'ncredințare
„Că prea minunat glas ai“.
El atunci stă la 'ndoială,
Și prea cu multă sfială,
Le răspunde c'un cuvânt:
„Domnilor! eu râz prea bine
„D'alții, iar cât pentru mine
„Deloc cântăreț nu sînt“.

Catârul ce-și laudă nobilitatea

Catârul unui părinte
Cu proastele lui cuvinte
Noblețea își lauda,
Zicând fără încetare
Că de o virtute mare,
Exempluri mumă-sa da.
Că ea a fost la răsboaie,
Că la cutare bătae
Singură a biruit,
Și că la a ei privire
Ori care om cu simțire
De tot rămânea uimit.
De aceea se cuvine
Oamenii să i se 'nchine,
Domnul catâr socotea.
Și uitând a sa rea stare,
Părinteasca 'naintare,
La lumină tot scotea,
Dar cum se sfârși noblețea ?

Când îi veni bătrânețea,
La râșniță el fu pus,
Unde, prost, în scăpătate,
De tatăl său măgar mare
El aminte și-a adus.

Măgarul răsfătat.

Un măgar văzu odată
P'al său stăpân că dormia.
Și s'apropie îndată
Bunișor a-l mângâia.
Dar să știți că dinainte
Era trist și supărat.
Căci vedea cu ce cuvinte
Mângâia învederat
Un cățeluș mic din casă,
Glume, jocuri ce-i făcea,
Și cu dânsul tot la masă
Ziua, noaptea petrecea.
„O ce rea nenorocire!
Iși zicea bietul măgar,
„De ce astă osebre?
„Are potaea vr'un dar?
„Eu că alerg până seara,
„Că muncesc neconținut,
„Ar cu boii toată vara,
„Și de fân chiar sînt lipsit,
„Ba adesea și ciomege

„Pe spinare cam câştig
 „Asta este a mea lege,
 „Să mă erte, surda strig
 „Blematului de câne,
 „Căci îi joacă împrejur,
 „li dau cea mai bună pâne
 „Şi pe mine toţi mă 'njur.
 „Dacă linguşirea este
 „Mijlocul de-a înainta,
 „Să mă duc dar fără veste
 Că şi dânsul a-i sălta“.
 Cugetând astfel în sine,
 Vine, calcă 'ncetişor,
 Şi, când s'apropie bine,
 Il loveşte cu'n picior
 Atât de greu în spinare. —
 (Ba încă alăturând
 Drăgăstosul glas ce are,
 Ce mai mult să-i placă vrând) —
 Incât omul de mirare,
 De durere stăpânit,
 Strigă, se vaită tare:
 „Săriţi că m'a prăpădit“.

Slugile alerg îndată,
Pe jupân îl ciomăgesc,
Că e Măgar îi arată,
Cu tufele-i mulțumesc.

Nu siliți natura ;
Veți fi neplăcuți
Cu talentul care
Nu sânteți născuți.

Privighitoarea și Păunul.

Filomela drăgăstoasă,
Văzând vremea cea frumoasă,
Zile dulci de fericiri,
Povestea cu întristare
La Echo rescântătoare
Tristele-i nenorociri . . .
Atunci însă deodată
Un păun i se arată
(Domn era într'acel loc).
Veni plin de supărare;
Mânios și c'un ton mare
Astfel îi vorbi pe loc;
„Nu vezi că nu-ți șade bine,
„Că nici nu ți se cuvine,
„Cu acel cioc urâcios,
„Cu a ochilor grosime,
„Cu a penii 'ntunecime
„Să cânți în ăst crâng frumos?
„Frumusețea cu dreptate
„Cât va vrea a cânta poate;
„Pe ea cântece n'o stric:

„Dar tu cum n'ai stâmpărare ?
„Eu sînt frumos de mirare,
„Și tot nu vorbesc nimic“.
Filomela îi răspunde :
„Iartă-mă, nu pociu ascunde
„Frumoasă de loc nu sînt ;
„Și de cânt câte odată
„In pădurea adîncată,
„Soarta mea este de cânt.
„Tu însă cu ce mândrie
„Astfel îmi poruncești mie,
„Și atîta sgomot faci,
„Tu nu cânți, căci n'ai putere,
„Și singura-ți mîngâiere
„Este căci gîndești că placî.
„Trupul tău frumos s'arată
„Și cu coada-ți lăudată
„Poate mult să strălucești ;
„Dar amorul vederi n'are ;
„La auz s'aduci mirare,
„Asta vezi să dobîndești“.

Vulpea, calul și lupul

O vulpe de ani mică, însă de minte mare,
Și care meseria abia și-o începuse,
Pentru întâiași dată văzu din întâmplare
Un cal, dobitoc falnic, ce ea nu mai văzuse.
Așa, după ce vreme destulă îl privește,
Plină de mulțumire,
D'acea descoperire,
Pe cumătrul lup caută, și-i zice : „Te gătește
„Să mergem împreună acilea la un loc,
„Să-ți arăt un frumos și mare dobitoc.
„Ce știi, cum se întâmplă, poate să-ți easă
(bine...“
Lupul rânjind răspunse : „Să se lupte cu mine,
„Și să vezi jucărie ! Inșă ia 'ncepi să-mi spui,
„Ce fel de gură are, cum e făptura lui ?
„O ! pentru astă dată să fiu ertată“,
Li zice doamna Vulpe : „Eu îți spui ce am
(văzut ;
„Dar ca să fac portreturi, zugrav nu m'am
(născut,
„ Și după cum știi singur, sînt foarte ne'n-
(vățată.“

Vorbind așa 'ntre ele
Dobitoacele mele,
Indată au sosit
La locul dorit.
Calul cât le zărește
De fugă se gătește,
Căci vizita lupească
Nu vrea s'o primească ;
Și nici n'avea dorință
Să facă cunoștință.

Dar vulpea cu iuțeală îi ese înaintea,
Și cearcă să-l încurce prin aceste cuvinte :
„Stăpâne! D'avem voe și de găsești cu cale
„Noi cele prea plecate slugi ale dumitale,
„Am avea-o cinste să 'ntrebăm cine ești ?
„Care îți este neamul, și ce fel te numești ?“
Calul, ce cu lesnire, gândul lor îl pătrunde,
Fără a pierde vreme, să 'ntoarce și răspunde
„Domnilor, de doriți, numele meu să-l știți
„Il am scris pe potcoavă, și puteți să-l citiți“.
Vulpea la aste vorbe se trage la o parte ;
„Cât pentru mine“, zise, „vă spui că nu știu
(carte ;

„Și neavând mijloace la școală nu m'a dat ;
„Dar a domnului lup, și mare și bogată,
„Mai mult decât o carte nescrisă l'a 'nvățat“.
Lupul umflat în sine, de lauda vulpească,
Veni până aproape, numele să-l citească,
Calul care sta gata cu un picior în vânt
Ii dă o lovitură, și-l culcă în pământ.

Deslușit ne dovedește
Fabula ce am văzut,
Că 'nțeleptul se ferește
De orice necunoscut.

Privighetoarea și măgarul

Nenorocita privighetoare,
Cânta 'n pădure a ei durere,
Și toată firea da ascultare,
Tot împrejuru-i era tăcere.

Alții îa locu-mi ar descri poate
Acele tonuri neimitate,
Glasul acela 'mlădiitor,
Ce c'o 'ntorsură, lină, ușoară,
Treptat se urcă și se coboară,
Plin de simțire, plin de amor.

Eu vă spui numai că despărțirea
Și suvenire plin de jale,
Că nedreptatea, nelegiuirea,
Era sujetul cântării sale.

Un măgar mare ce-o ascultase
Și ca un aspru judecător,
Capul plioștise, sau rădicase
Câte-o ureche 'n semn de favor,

Eși 'nainte să-i dea povață,
Și c'o neroadă încredințare;

„Am fost“, îi zise, aici de față,
„Dar zeu nu-mi place a ta cântare;

„Cu toate acestea am nădejdi bune,
„De nu îți pare lucru prea greu,
„La niște reguli a te supune,
„Luând de pildă cântecul meu“

Atunci începe cu bucurie.
Un cântec jalnic și necioplit,
Incât de aspra lui armonie,
Toată pădurea s'a îngrozit.

Privighetoarea, fără sfială,
Zise: „Povața e în zadar,
„Căci, d'ași urma-o, nu e 'ndoială,
„Că eu în locu-ți n'ași fi măgar“.

Și că nu au mândrie, nici capriții deșarte.

S'apropie îndată.

Să-și arate iubirea ce are pentru ei :

„Gândirea voastră“, zise, „îmi pare minunată,

„Și simțemântul vostru îl cinstesc, frații
(mei“,

— „Noi frații tăi“, răspunse Samson plin de
(mânie,

„Noi frații tăi potae ?

„O să-ți dăm o bătae

„Care s'o pomenești.

„Cunoști tu cine sîntem, și ți se cade ție,

„Lichea nerușinată, astfel să ne vorbești ?“

— „Dar ziceați...“ — „Și ce-ți pasă ? Te
(ntreb eu ce ziceam ?

„Adevărul vorbeam,

„Că nu iubesc mândria, și că urăsc pe lei,

„Că voiu egalitate, dar nu pentru căței“,

Aceasta între noi adesea o vedem,

Și numai cu cei mari egalitate vrem.

Pisica sălbatecă și tigrul

Un cotoi sau pisică,
Din două nu știu care,
Nici mare nici prea mică,
Dar foarte mîncătoare,
Și din soiul acela ce 'n păduri locuiește
Și pe copaci trăește,
Văzu un tigru mare
Trecând pe o cărare.
De sus de pe ghindarul unde era urcată
Pisica socoti
Că poate-a-l îngrozi;
Și făr'a perde vreme se adresă îndată
La tigrul ce trecea,
Fără a o vedea.
„Ia stăi, mă rog, puțin, jupâne de pe jos,
„Care te socotești
„Că nu știu cine ești.
„Mândria ce arăți cu noi e de prisos.
„Știi din ce neam mă trag, și că strămoșii mei
„Sînt fii de dumnezei?
„Nemuritorii toți, din cer când au fugit,

„Subt nume de pisici în lume au trăit.
„Preoții eghipteni în templuri îi slăvesc
„Și niște tigri mici cu noi se potrivesc !
— „Dacă strămoșii tăi cu tine semăna,
„Năgreșit erau proști câți lor se închina“,
Răspunse tigrul meu : „iar dacă au avut
„Vr'un merit cunoscut,
„Ceva dumnezeesc,
„Atunci eu te căesc,
„Și pentru starea ta de milă sînt pătruns,
„Căci d'ar fi câte spui, zău prea rău ai
(ajuns“.

Deși mulți au zis'o, eu tot o mai zic ;
Slava strămoșească pe strămoși cinstește :
In zadar nepotul cu ea se fălește,
Când e, cum se 'ntâmplă, un om de nimic.

Dervișul și fata

Se povestește cumcă odată,
Un derviș pusnic, om cuvios,
S'amorezase, văzând o fată
Cu trup subțire, cu chip frumos.
Dintr'una 'ntr'alta vorba aduse,
Și în stil neted patima-și spuse,
Zicând: „Ascultă, eu te iubesc,
„Și pentru tine mult pătimesc“,
Stilul acesta, adevărat,
Nu mi se pare prea minunat;
Dar pentr-un pusnic trăit departe,
De ale lumii valuri deșarte,
Putem să zicem că nu e prost.
Fata răspunse: „Poate-ași fi fost
„Destul de bună ca să te crez.
„Dar aste haine bisericesti
„Nici n'au a face cu ce-mi vorbești;
„Ș'apoi de barbă mă 'nfiorez“.
Pusnicul nostru pe loc se duse,
Iși rase barba, se pieptănă
Nemțește bine se îmbracă

Ș'o pălărie pe cap își puse.

Veni la fată: „Cum ți se pare?“

O'ntreabă, „Spune-mi mai te'ndoiești ?

Vezi ce putere amorul are ?

Mi-am lăsat legea ; alt mai voești ?

— „Nu voiu nimica“, atunci ea zise :

Și a ta lege nu poți s'o ții ?“

Fata avea dreptate, de nu vrea să-l

(asculte :

Cine-a făcut o crimă, poate face mai

(multe.

Privighetoarea în colivie.

O cântăreață privighetoare,
De mică prinsă sta la 'nchisoare,
Și colivia-i era locaș.
Vreme la mijloc, multă trecuse,
Dar ea se uite tot nu putuse,
De unde-a luat-o omul vrăjmaș,

Ne 'ncetat tristă, gândea cu jale,
L'a tinereței veselă vale,
L'acele crânguri, l'acel isvor,
Unde l'a nopții lină tăcere,
Ea a vieții cânta plăcere,
Razele zilei, dulcele-amor.

La câte paseri sînt sburătoare,
Slobodă viață e lucru mare ;
Natura este patria lor,
Așa și mica pasărea noastră,
Care de minte era cam proastă,
Căta mijloace să scape în sbor.

Astă dorință e lăudată,
Când e 'ntărită pe judecată
Și când folosul e prevăzut ;
Dar ea uitase că mai 'nainte
O 'nștiințase un puiu cu minte,
Că vrând să sboare mulți au căzut.

Ea n'avea aripi ; fără mijloace
O păsărică ce poate face,
Decât supusă soartei a fi,
Sau să aștepte până să-i crească
Smulsele aripi, și să găsească
Nouă mijloace de a fugi ?

Astfel pe dânsa o sfătuește
O rândunică ce o iubeste,
Și care gândul ei îl știa.
Ecsempluri multe des îi tot spune,
Și îi arată cu dovezi bune
C'acum să scape nu va putea.

Dar tinerețea neînțeleaptă,
Poveți n'ascultă, vremi nu așteaptă ;

Toate 'nainte-i jucării sînt.
Printre zăbrele ea se strecoară,
Puțin se 'nalță, d'o palmă sboară.
Și cade 'ndată jos pe pămînt

Merla și bufnița

Intr'o pădure deasă, de cetății depărtată,
Merla se 'ntâlnește seara cu bufnița umflată.
„Prietenă“, îi zise, „ți-ași face o 'ntrebare,
„Dacă a mea 'ndrăzneală n'aduce supărare :
„Spune-mi, mă rog, lumina de ce nu-ți e
(plăcută ?
„De ce stai toată ziua ascunsă, nevăzută ?
„Nu cunoști cum se vede razele dimineții,
„Dulceța primăverii, plăcerile vieții.
„Poate ești rușinoasă și crezi că nu cânti bine,
„Dar eu și alte păsări mai vrednici decât
(mine,
„Îți vom da 'nvățatură și vom pune silință
„Să-ți mai subțiem glasul cât va fi cu putință.
„Vino mâine la mine să mergem la plimbare,
„Ca să faci cunoștință cu o privighetoare“.
Bufnița îi răspunse: „Îți mulțumesc, iubită,
„Eu cu soarele vostru nu sînt obișnuită ;
„Imi supără vederea. Lumea o să mă vază
„Însă când m'oiu deprinde cu a luminei rază,,

„Mulți zic că neamul nostru nu este încă 'n
(stare,

Ca altele, să facă cercări de' naintare ;
Că 'nvățătur' adâncă, idei, filosofie,
Sînt prea vătămătoare l'a lui copilărie,
Declamați' aceasta, pompoasă, îngâmfată,
De vreți poate să fie despoților iertată ;
Numai lor le e bună a unui neam orbire.
Căci nu-l lasă să-și vază a sa nenorocire.
Dar în gura acelor ce-o zic pe dinafară,
Sau e o nerozie, sau este o ocară,
Noi le-am putea răspunde puținele cuvinte
Bufniței adresate de merla cea cu minte :
„Ai vorbit de minune. Dar ia spune-mi vecină
„Dacă măcar cercare tu nu faci vreodată
„Să scoți cel puțin capu din noaptea 'ntunecată,
„Apoi cum te-i deprinde cu soare, cu lumină ?

C u c u l

Cucul, pasere proastă, dar plină de mândrie;
Socotind c'al său nume
Este vestit în lume,

Hotărî să mai facă vre o călătorie,
Ca s'adune respecturi, și însuși să privească
Cu ce chip îl slăvește nația păsărească.

Plecă; dar abia merse până 'n vecinătate,
Și găsi felurime de păseri adunate,

Care din întâmplare

Se 'ntreceau la cântare.

Stătu să le asculte; toate pe rând cântară,
Care prost, care bine, talentu-și arătară.

Iar bieteii soțofene îi cerură iertare,

Că nu-i dau ascultare :

Ii ziseră : „Taci, soro, te roagă obștea
(noastră:

„Despre cântec ne iartă, ești ca un cuc de
(proastă“,

Astfel păți și cioara; în răs ea fu luată,
Și cu un cuc nemernic de toate comparată.
De asemenea cinste cucul supărat foarte,

Se duse mai de parte.

Dar ori unde mergea,

Nimic alt n'auzea.

În sfârșit obosit

Și desnădăjduit,

La cuibul său veni,

Făr' a se mai opri.

Puii cât îl zăriră,

Pe loc îl ocoliră .

Apoi îl întrebară :

„Ce mai veste p'afară?“

— „Urâtă“, le răspunse, „și vrednică de jale“

„Am umblat multe locuri, dar nu m'am mul-
(tunit.

„Toate îmi par schimbate, și toate merg la
(vale,

„Păsările sînt bete și lume-a nebunit“.

Tot omul despre sine se amăgește.

Nimene nu își este aspru judecător ;

Dar judecată obștei e o învățătură

Mulți ce se cred pe sine un ce rar în natură,

Mai lesne zic că lumea nu știe ce vorbește,

Decât să va să-și simtă nimicnicia lor.

Vulpea liberală

Vulpea fără 'ncetare
Striga în gura mare,
Că de când elefantul peste păduri domnește,
Trebile merg la vale, și lumea pătimește ;
Că este nedreptate,
Să va să cheltuească
Veniturile toate
Pentru masa crăească.

De-acestea elefantul cât a luat de știre,
Temându-se, cu dreptul, de vreo resvrătire,
Pe epure la vulpe cu un bilet trimise ;
O invită la curte, o 'mbrățișă și-i zise :
„Am aflat jupâneasă, că ai mare talent ;
„Voiu să te pui în pâne,
„Și începând de mâne,
„Îți dăm cu mulțumire,
„Ca un semn de cinstire,
Al găinilor noastre întins departament ;
„Caută-ți bine treaba“.
— „Pe seama mea te lasă !“
Răspunse oratorul și sărutându-i laba,

Se întoarse acasă.

În ziua viitoare.

Vulpea, ca totdeauna veni la adunare;

Dar însă oblojită, pe sub barbă legată,

Și cu un lipan mare la cap înfășurată.

„Ce ai, de suferi astfel?“ o întrebară toate.

—„Îmi e rău de aseară, îmi e rău cât se

(poate,

„Și cu trebile țării să mă lăsați în pace.

Craiul știe ce face;

„El ne'ncetat gândește la al obștei folos.

„Adio! sînt bolnavă; m'am înecat c'un os“.

Cunosc mulți liberali: la vorbe ei se 'ntrec,

Dar până în sfârșit cu oase se înnece.

Lupul moralist

V'am spus, cum mi se pare, de nu îți fi uitat,
Că lupul se 'ntâmplase ș'ajungă împărat.
Dar fiindcă v'am spus-o, voiu încă să vă spui
Ceea ce s'a urmat subt stăpânirea lui.

Auzind împăratul, că 'n staturile sale
Fac năpăstuiiri multe păroșii dregători ;
Că prăvila stă 'n ghiare, că nu e deal sau
(vare,

Unde să nu vezi jertfe mai mulți prigonitori,
Porunci să se strângă obștească adunare

Lângă un copaciu mare ;

Căci vrea pe unii alții să îi cam dojenească

Și 'n puține cuvinte,

Să le aduc' amite

Datoriile lor.

Toți se 'nfățișară, și 'nălțimea lupească

Incepu să vorbească

Cu un glas dojenitor :

„Domnilor de tot felul. Bune sînt astea toate?

„Datoriile slujbei astfel le împliniți ?

„Nu aveți nici sfială, nici frică de păcate,

„Să faceți nedreptate, și să năpăstuiți ?
„Toate slujbele voastre țara vi le plătește ;
„Încă pe la soroace,
„Și câte un dar vă face.
„Dar reaua nărvire.
„Ce o aveți din fire,
„Nu se tămăduiește.
„Vedeți cu ce morți grele
„Se isprăvesc din lume,
„Și cum lasă rău nume,
„Acei care fac rele.
„Gândiți-vă că poate veți da cuvânt odată
„La 'nalta judecată,
„Gândiți-vă la suflet, și luați dela mine
„Pildă a face bine“.
Ast cuvânt minunat,
Pe care domnul lup auz că l'a 'nvățat,
Treeând pe lângă sat,
La ziua unui sfânt, când preotul citea
Și propoveduia,
Pe mulți din dregători să plângă i-a 'ndemnat.
„E! ce ați hotărât jupâni amploiați ?
„Oare o să vă 'ndreptați ?“

li întrebă atunci înălțimea 'mblănită,
Ce purta o manta de oae jupuită.

„Spuneți o să schimbați purtarea-vă cea
(proastă ?“

„Să trăiți la mulți ani dobitocia voastră“,
Răspunse un vulpoi, în slujbe lăudat:

„Ne poate fi ertat,

Să vă 'ntrebăm smerit ce vreți a ne-arăta,
De unde ați cumpărat postavul de manta ?“
Când mantaua crăiască este de piei de oae
Atunci judecătorii fiți siguri că despoae.

Dreptatea leului

Leul, de multă vreme, ridicase oștire,
Să se bate cu craiul ce se numea Pardos ;
Căci era între dânșii o veche prigonire,
Și gâlcevire mare, pentru un mic folos.

Vreau, adică, să știe,
Cui mai mult se cuvine
Să ție pentru sine
Un petec de câmpie

Și un colț de pădure, de tot ne 'nsemnător,
Ce despărțea ținutul și staturile lor.

Acum sânge mult curse, și multe luni trecură,

Făr' a se putea ști,
Cine va birui,
Elefantul năsoș,
Și bivolul peplos,
Cu lupul coadă-lungă,
Multe izbânzi făcură.

Fieși-care tulpină era plină de sânge,
Ici se vedea un taur jumătate mâncat ;
Lângă el un tovarăș ce sbiară și îl plânge ;
Colo, un porc sălbatic, fără două picioare ;

Și mai la vale vulpea, se tăvăleşte, moare ;
 Oftând după curcanii ce încă 'i-au scăpat ;
 Iar mai vrednic de jale era viteazul urs,
 De două coarpe groase în inimă pătruns.
 Leul, văzând că lupta nu se mai isprăvește'
 Trimise la maimuță, vestită vrăjitoare,
 Ce spun că știa multe, și că proorocia
 Intâmplările toate, după ce se trecea ;
 Trimise, zic, la dânsa, să-i facă întrebare,
 Cum poate să ajungă, sfârșitul ce dorește,
 Ea se puse pe gânduri, tuși, apoi răspunse,
 Rozând cu mulțumire darurile aduse :
 „Ca să poată 'mpăratul lesne se birnuiască,
 „Trebue să jertfească
 „Pe acel ce în oaste e decât toți mai tare,
 „Mai vestit în răsboaie, mai vrednic și mai
 (mare“.
 Auzind astea leul strânse a sa oștire ;
 „Lighioanelor !“ zise, „viu să vă dau de știre,
 „Că astăzi din noi unul trebue să murim :
 „Așa va proorocul. Rămâne-acum să știm.
 „Cine este mai tare.

„Cât pentru mine unul, cum vrei... dar mi
[se pare

„Că nu prea sînt puternic, căci pătimesc de
[tuse“.

Vulpea era aproape: „Ce-are a face!“ răs-
[punse,

„Înălțimea ta ești

„Ori cât de slab poștești.

„Dar și puterea noastră

„E îndestul de proastă“.

Strigară tigrii, urșii, și cu un cuvânt toate
Lighioanele-acelea ce erau mai colțate.

—, Nu rămâne 'ndoială“, le răspunse 'mpă-
(ratul.

Epurele sărmanul. — crez că-l trage păcatul
Sau păcate mai multe

De moșii lui făcute, —

Veni să-și dea părerea, Dar toți, cât îl
(zărură.

Asupra-i năvălură.

„Ia vedeți-l!“ strigară, „cu bună 'ncredințare

„El este mai tare!

„S'ascundea urechiatul, și nu-i plăcea să moară,

„Ca să ne facă nouă biruință ușoară !
„Pe el, copii ! Luați-l ! el are să 'mplinească
„Ce ne-a zis proorocul din porunca cerească!“

Câinii atunci săriră

Și 'n grab ți-l jupuiră.

Se află vre-o țară, unde l'asa 'ntâmplare
Să se jertfească leul? Nici una, mi se pare
Nu știu cum se urmează, nu pricep cum se
(poate,
Dar văz că cei puternici ori unde au dreptate.

Ursul și vulpea

— „Ce bine au să meargă trebile în pădure,
„Pe împăratul tigru când îl vom resturna

Și noi vom governa ;“

Zicea unei vulpi ursul, c'ori cine o să jure

„Că nu s'a pomenit

„Un timp mai fericit.“

— „Și 'n ce o să stea oare

„Binele acest mare ?“

Il întrebă.

— „In toate

„Mai ales în dreptate :

„Abusul, tâlhăria, avem să le stârpim,

„Și legea criminală s'o îmbunătățim ;

„Căci pe vinovați tigru întâi îl judecă

Ș'apoi îi sugrumă“.

— „Dar voi ce-o să le faceți ?“

— „Noi o să-i sugrumăm

„Ș'apoi să-i judecăm“.

Cutare sau cutare,

Care se cred în stare

Lumea a guverna,
Dacă din întâmplare
Ar face încercare,
Tot astfel ar urma.

Calul vândut și diamantul cumpărat

Plin de bucurie mare
Oare-cine îmi spunea,
C'a vândut din întâmplare
Și cu un preț de mirare
Un cal prost ce el avea.
„Căci bietul cumpărător“,
Zicea el, „s'a înșelat
„Și puțin cunoscător
„Orice i-am cerut mi-a dat.“
La acestea ce să-î zic ?
Atunci n'am răspuns nimic.

Dar peste puține zile îl văz însă furios,
Și îmi strigă: — „Nu știi, frate, un mișel,
(un ticălos
„Ce semăna om de treabă, fără milă m'a
(nșelat :
„Mi-a vândut o sticlă proastă drept un dia-
(mant curat.

„Cum ți se pare aceasta?“ — „Zău așa cum
(mi-a părut
„Intâmplarea de deunăzi cu calul ce ai vândut“.

Strigăm și protestăm tare
Când nedreptate cercăm
Dar mulți urmăm la 'ntâmplare
Fapta ce o defăimăm.

Vulpoiul predicator

Un vulpoi u copri ns de boală
La putere foarte prost,
Însă învățat în școală,
Logica știind de rost,
Făcu plan ca să vorbească
Și să predice 'n pustii :
Se silea se dovedească
C'un stil dulce, vorbe mii,
Că cu o simplitate
Și cu traiul cel cinstit,
Cu năravuri lăudate,
E ori-cine fericit,
C'astă lume desfrânată
Totdeauna ne-amăgește,
Fără a ne da vr'odată
Câte ne făgădueste.
Dar la buna-i predicare
Nimeni nu da ascultare.
Câțiva șoareci, cerbi de munte
Veneau rar să o asculte.
Însă ei în depărtare,

Neavând nici de cum stare,
Fără cinste sau favor,
Nu putea da 'ncredințare,
Slavă astui orator.
Așa el schimbă vorbirea,
Defaimă năpăstuirea,
Pe urși, tigri, lei, pardoși,
Arătând a lor turbare
Și a sângelui vărsare,
Și că sînt nesățioși.
Atunci cerbi, ciutele toate,
Ascultau întru mirare,
Și în lacrimi cufundate
Plecau dela adunare.
Vulpea-și făcu mare nume,
Un leu foarte cu credință,
Domn p'acea parte de lume,
Să o văz' avu dorință
Deci și ea cu bucurie
La palat grăbi să vie,
Unde ajungând vorbește.
Tonul ei înmărmurește
P'ai pădurilor tirani :

Cu putere ea descrie
Slaba nevinovăție,
Prada acestor dușmani,
Cufundată în durere
Cerând la 'nalta putere
Asupră-le ajutor.
Căci așa vrea prințul lor,
Care plin de bucurie
La palat pofti să vie
Vulpea în acel minut.
„Ce-ai vorbit, îi zise, 'mi place,
„Căci prin tine mi se face
„Adevărul cunoscut :
„Inșă pentru osteneală
„Spune fără de sfială
„Ce vrei ? slujbă, rang, sau bani ?“
Oratorul zise 'ndată :
„Prințule, în loc de plată
„Ași pofti câțiva curcani.“

Porcul liberat

— —

Când s'au liberat Țigarii, în anul de la
(Hristos

O mie și... nu știu câte ; unul din ei, omenos,
Vru și el să libereze pe un porc ce îl avea,
Și în jug de multă vreme lângă șatră îl ținea.

Il chemă dar, și îi zise : „Porcule, pucelul
(meu,

„Cunosc însumi, din cercare, jugul cât este
(de greu,

„De aceea te fac liber ; de-acum poți a
(viețui

„Oricum ți-o plăcea, și hrana singur a ți-o
(dobândi,

— „Să trăești ! însă, stăpâne, în grădini pociu
(eu intra,

„Pepeni, dovleci și verze fără grijă a mânca?“

— „Ba nu, astea sunt oprite“. — Așa dar îți
(mulțumesc,

Cu un sfert de libertate, drept să spui, nu
(mă 'nvoesc.

„Ba crez chiar că e rușine, când toți porcii
(au trăit

„La coșare în robie, să es eu mai osebit;

„Să-mi ridic mai pe sus botul și de treapta
(lor să fug.

„Ș'apoi ce ar zice boii văzându-mă fără jug ?

Unii 'nțeleg libertatea ca porcul cel țigănesc ;

Alții deprinși cu robia de ea greu se des-
(părțesc.

Castorul și altele lighione

Mai multe lighioane, locuind într'o vale,
Erau des vătămate d'un iute râu vecin,
Care eșind cu sgomot din malurile sale
Strica vizuini, cuiburi, și traiul lor cel lin.

Ele dar s'adunară
Și mult se consultară,
Ce fel ar putea face,
Și prin care mijloace
Stavilă ar opune
L'acea înecăciune.

„Frați“, zise un Castor,
Zidar de soiul lui,

„Eu asta socotesc :

„De mi-ți da ajutor,

„Să m'apuc să clădesc

Zid tare de pământ și apei să-l opui.

— Bravo, bine-ai gândit“,

Strigară toți pe loc ;

„Ești patriot vestit

„Și mare dobitoc“.

Castorul încântat

Fără'a mai zăbovi
S'apucă de lucrat,
Dar nu fu ajutat,
Și prea rău isbuti,
Căci râul furios,
De multe ploi umflat,
Isbi ș'asvârli jos
Pământul înălțat.
Atunci ceilalți fugind
Pe meșter blestemau
Și toți îl defăimau
Zicând : „Ce ticălos !
„El a pricinuit
„Răul ce s'a 'ntâmplat,
„Pentru că a cercat
„In neroada-i dorință.
„Lucrul peste putință.
„Eu l'am povățuit,
„Dar nu m'a ascultat
„Și de aceea noi
„Tragem aste nevoi“.

Adeseori virtutea așa se prețuește :

Orice nobilă faptă, orice dreaptă 'ncercare

Pentru-al mulțimei bine ș'a țării apărare

Mișeii o defaimă, dacă nu isbutește.

Nebunia și Amorul

În niște fabuli un poet scrie,
Că Nebunia și pruncu-Amor
Se jucau singuri pe o câmpie,
În primăvara vieții lor.

Știți că copiii cu înlesnire
Găsesc sujeruri de neunire ;
Ei dar odată se gâlceviră
Pentru o floare ce întâlneură.

Striga Amorul în gura mare :
Cealaltă însă, minut cumplit !
Il isbi 'ndată atât de tare,
Cât de lumină ea l'a lipsit.
Adânc copilul simți durere,
Rămâind astfel fără vedere.

Trista lui mumă, jalbă pornește
L'al său părinte, stăpân ceresc ;
Va răsbunare, se tânguește ;

Cu ea toți zcii compătinesc.
Mars și Apolon, mai c'osebire,
Arătau mumei a lor mâhnire.

S'adună sfatul cel fără moarte,
Și hotărâă, în obștea lor,
Ca Nebunia în veci să poarte,
Să cârmuească pe orbu-Amor.

Această dreaptă, grea osândire,
Din ziua aceea luă 'mplinire ;
Din ziua aceea sînt împreună,
Și nebunia-l ține de mână.

Lebedă și puii corbului

Lebedă odat' aflase
— Inșă cum se întâmplase,
Nu pociu să vă dau cuvânt —
Cum-că într'un colț de lume
Intr'un loc cu mare nume,
Și pe un frumos pământ,

Niște păseri osândite,
Corbi de câțiva ani numite,
In primejdie trăesc.
— (Lebedele au din fire,
O ciudată presimțire,
Care este dar ceresc).

Așa, să le izbăvească,
Cu o râvnă părintească,
Ea plecă până în zori.
Ajungând într'o livede,
In culcuș de vulpe vede,
Pui de corb nesburători,

Care într'o vizuină
Petreceau ca în grădină,
D'a lor soartă mulțumiți.
Pasărea cea albă 'ndată,
Către dâșii se arată,
Zice : „Puilor iubiți !

„Soarta voastră e de milă !
„Spuneți cum pe voi în silă
„Aici vulpea v'a adus“.
Corbuleții în mirare,
Răspund iute, rîzînd tare :
„Noi de voie ne-am supus.

„Vulpe, ce e, nu știm spune,
„Decât că năravuri bune
„Acea damă arăta,
„Că avea coadă pe spate,
„C'al ei păr în galben bate,
„Și că ochi lucioși purta.

„Ea, când ne-o luat de-acasă,
„Ne-a spus că la a sa masă
„Are feluri de mîncări ;

„Că e prinț de dobitoace,
„Că pe noi va a ne face,
„Să ajungem la mari stări.

„Ne-a mai spus că ne e rudă,
„Că din vârsta cea mai crudă
„Neamul nostru l'a iubit.
„Ea, ca și al nostru tată,
„Că ne tragem ne arată,
„Din vulturul cel slăvit.

„Și adesea ne vorbește,
„Că din suflet te silește,
„A ne da slava dintâi“.
Lebeda strigă cu jale :
„Sunteți pe a morții cale,
O voi ai corbului fii!

„Dar al vostru sec părinte,
„Cum nu și-a adus aminte,
„Ceeace i s'a întâmplat,
„Când își părăsi locașul,
„Și din gură lăsă cașul,
„Iar de vulpe înșelat?“

Puii, nebăgând-o 'n seamă,
„Cale bună“, 'i zic, „madamă“,
„Noi nu știm ce ne vorbești,
„Și prin astfel de cuvinte,
„Să ne scoți acum din minte,
„Cam de geaba te silești“.

„Eu mă duc“, lebeda zise,
„Inșă vouă vă sunt scrise,
„Multe rele să răbdați ;
„Căci prostia-vă cea mare,
„Ca și-a peni 'ntunecare,
„Nu se poate s'o spălați“.

Mielul murind

Fiu al unui berbec care de mult murise,
Un miel se bolnăvise,
Mușcând din întâmplare
O 'nveninată floare
Sau iarbă, nu se știe ;
Destul că a lui moarte
Nu mai era departe.

Acum el își făcuse datoriile toate
Câte și le fac mei în ceasul cel cumplit.

Mamă-sa cu durere
Incepuse să sbiere ;

Il sărută sărmana plângând neconținut
Și-i zicea : „Ce-mi e bună viața fără tine ?
„Cui mă lași fătul meu ?
„Spune tată-tău dragă, că viu curând și eu,
„Căci pe această lume nu mai aștept vr'un
(bine!“

— „Dar ce să-i răspunz, mamă — întrebă
(micul miel —

„De-mi va face 'ntrebare
„Despre a turmei stare ?

„Tu știi bine că el

„Iubia mult să vorbească

„De dulăii din turmă și de ceata lupească“,

„Spune-i că turma toată zace de rea gălbează;

„Că are șapte doctori ce prea rău o tratează.

„Mai spune-i că ciobanul a pus pe un

(nepot,

„Ce tată-tău 'l cunoaște, îngrijitor la turme,

„Ca că stârpească-abusul și relele să curme,

„Atâta spune-i numai și 'nțelege el tot“.

După acei din preajmă, care îi ocolesc,

Poți judeca prea lesne pe cei ce cârmuesc.

Corbii și barza

Pe o câmpie
Mare, bogată,
Urma odată
O bătălie

Aspră, cumplită, neasemănată,
Incât cadavre nenumărate
Zăceau grămadă neîngropate.
Corbii îndată luară știre ;
Lacomii de pradă ei năvăliră,
Și cu grăbire
Aci sosiră.

Și după ce mâncară, și după ce băură
Mult sânge, începură
C'un plac îngrozitor
Să cânte cina lor.
Barza cea simțitoare,
Care pe om iubește,
Și 'n preajmă-i se nutrește,
Văzându-i de departe,
Le strigă ; — cum se poate
„Așa nerușinare :

„E locul pentru cină? e ora de plăcere
 „Pe un pământ de doliu, în ziua de durere?
 „Numele își plâng fiii;
 „Isvorul bogăției,
 „Câmpul, e ruinat;
 „Iar voi vă îndopați
 „Și cântați!“
 — „De-aceasta ne ertați“,
 Răspunse deodată
 Ceata întunecată:
 „Omului cât îi place
 „Poate fi ruinat,
 „Dar noi sântem în pace
 „Și mult ne-am îngrășat“.

Acei ce de a țării grea soartă pro-
 (fitară;
 Ce de streini în posturi, în ranguri se 'năl-
 (țară;
 Ce prin trădări, basețe sunt astăzi mari,
 (bogați,
 Poate și decorați,
 După a mea părere, sunt corbi nerușinați.

Dar ași dori să-mi spuneți, domnilor cititori,
(Căci eu vorbesc de-o țară
De tot imaginară)

La noi se află oare astfel de muritori?
Dacă aveți de oameni idee așa proastă,
Las răspunderea toată asupra Dumneavoastră.

Zugravul și portretul

La un zugrav foarte vestit mergând din în-
(tâmplare
Portretul meu îl comandai; întâi însă 'ntre-
(bare
Artistului îi adresai; de poate să mi-l facă
Așa cum ori cui l'o vedea portretul meu să
(placă;
Căci am un mare interes, voiu ca 'n streină-
(tate,
Ș'anume 'n Franța mai ales, la ochi să pociu
(eu pate;
Fiind acum de măritat o fată foarte rară,
Ș'ai ei epitropi căutând bărbat în astă țară.
—„Prea lesne“, îmi răspunse el, „nu e în-
(tâiași dată
„Când pe urîți făcând frumoși luai o bună
(plată.
„Ești negru te voi face alb; ești slab, te
(îngraș bine,
„Numai vezi de portret departe a te ține“;

Vorbind așa mă zugrăvi, — și dacă al meu
 (nume
 Jos la portret n'ar figura, nici un creștin pe
 (lume
 N'ar putea crede că sunt eu, atât sunt de
 (schimbate
 Trăsura-mi, ochi, gura, nas și înfrumusețate,
 Ai noștri rîd cîți mă cunosc, dar prea puțin
 (îmi pasă,
 De voi putea să dobîndesc pe nobila mi-
 (reasă,
 Și dacă vre-un venetic, eșit din țări streine,
 Sau vr'un român mai îndrăzneț n'o isbuti
 (mai bine.

Redactori cari lăudați
 Pe unii dintre candidați ;
 Ce proștilor le dați virtuți,
 Și elocuență celor muți ;
 Ce pe rei faceți virtuoși,
 Și patrioți pe ticăloși,

Crez că nu rău vă potriviți cu omul ce m'a
 (zugrăvit,
 Sau cu vestitul Carcalechi, redactor care a
 (trăit,

Al cărui jurnal fabulos
Era destul de mincinos,
Dar care el puțin spunea
Acelor care nu-l credea,
Că, „adevăru-adevărat“
Este prea lesne de aflat;
Că n'au decât să ia pe dos
Câte a scris el de prisos,
Ș'atunci pot fi încredințați
Că n'au să fie înșelați.

Catârul cu clopoței

Deunăzi un văcar de sat
Catârului i-a atârnat
Salbă de clopoței,
Numindu-l el îngrijitor
Și înainte mergător
Ciredei de viței.
Inșă curând s'a încredințat
Că ș'a făcut mare păcat
Cu bietul dobitoc,
Care, cât s'a simțit
Așa împodobit,
Striga: „O ce noroc !
„In sfârșit iată-mă chemat
La gradul ce am meritat
„Meritul meu necunoscut
„De lumea toată e văzut.
„Acum de sus am să tratez
„Soiul dobitocesc ;
„Pe nimeni nu mai salutez,
„Căci prea mă umilesc“.

—Așa zicând, așa făcu,
Și plin de îngâmfare
El clopoței începui
Să-i sune foarte tare.

Așa de tare îi sună,
Cât mintea i se răsturnă ;
Și el, care june fiind,
Trecea de cam smintit,
Acum mai mult îmbătrânind
De tot a 'nebunit.

Cum socotiți și dumneavoastră,
Dar eu gândesc că 'n țara noastră,
Se află așa dregător
Numit chiar excelență,
Ce cu catârul sunător
Poate da concurență,
Care se crede om de stat
Chiar și politic însemnat
Și care nefăgăduit
De clopoței este smintit.

Uleul și găinile

Ion prinse un uleu, și ducându-l acasă,
Il legă cu o sfoară
Lângă coteț afară.

De o vecinătate așa primejdioasă,
Gâini, cocoși, și găște întâi se îngroziră.
Dar cu'ncetul, cu'ncetul se mai obișnuiră.
Incepură să vie cât colea să-l privească,
Încă și să-i vorbească.

Uleul cu blândețe le primi pe toate ;
Le spuse că se crede din suflet norocit,
Pentru vizit' aceasta cu care l'au cinstit.
Dar îi pare rău foarte căci el însuși nu poate,

La dumnealor să vie
Vizita să le 'ntoarcă dup' a sa datorie.
Mai adaugă însă că, dacă dumnealor
li vor da ajutor
Ca să poată scăpa,
El le făgăduște,

—Și Dumnezeu cunoaște cum vorba și-o
(păzește —
Că la orice primejdii va ști a le-ajuta ;

Încă din înălțime el le va da de știre,
Când asupra-le vulpea va face năvălire.

Astă făgăduială,
Nu mai lasă 'ndoială,

Și găinile proaste, ce doreau să găsească
Pe cineva destoinic să va să le păzească,
S'apucară de lucru; azi, mâne, se 'ncearcă,
Și cu ciocuri, cu unghii, abia îl deslegară.
Uleu-și luă sborul. Dar se 'ntoarse 'ndată,
Și răpi o găină, pe urmă două, trei,

Pe urmă câte vrei,

— „Ce pază este asta, strigă una cu jale?

„Vorba măriei tale

„Era să ne păzești,

„Iar nu să ne jertfești“

— „O! eu știu foarte bine cuvântul ce v'am

(dat,

„Și ce fel m'am jurat.

„Dar când mă juram astfel, eram legat,

(supus.

„Acum însă sunt liber și vă vorbesc de sus“.

Eu, de-ași fi fost găină, nu l'ași fi slobozit.

Dumnealor au făcut'o și văz că s'au căit.
E o greșeală mare pe hoți să ajutăm,
Până să nu cunoaștem cu cine ne'ncurcăm.
Ei abia se văd slobozi și-adio jurământ!
La Fontaine la aceasta vorbește ca un sfânt
 Uleii sînt cinstiți,
 Cînd sînt nenorociți.

Cânele și măgarul.

Cu urechea plioștită, cu coada 'ntre picioare.
Cânele, trist și jalnic mergea pe o cărare.
După îndestul umblet, iată că-l întâlnește

Un măgar și-l oprește :

— „Unde te duci“ îi zise !

„Ce rău ți s'a întâmplat ? Știi par'că te-a
(ploat ?

„Așa stai de mâhnit“.

— „Dar, sînt nemulțumit.

„La împăratul leu în slujbă m'am aflat ;

„Inșă purtarea lui

„De e slobod s'o spui,

„M'a silit în sfârșit, să fug, să-l părăsesc.

„Acum cat alt stăpân ; bun unde să-l găsesc ?

— „Numai d'atât te plângi ?“ măgarul întrebă ?

„Stăpânul l'ai găsit, îl vezi, de față stă,

„Vino numai decît la mine să te bagi ;

„Eu îți făgăduesc,

„Nu rău să te hrănesc ;

„Nimic n' o să lucrezi, nici grijă n' o să tragi“
La propunerea sa cânele i-a răspuns ;
— „Ascultă-mă să-ți spui : e rău a fi supus
„La ori care tiran ; dar slugă la măgar
„E mai umilitor, și încă mai amar“.

Bursucul și vulpea

Bursucului îi venise rândul și el să domnească
Peste un pogon de tufe în pădurea părintească,
Pe marginea unei ape. Rigatul îi era mic.

Și acei îl văzură

Toți într'o unire zic,

Se învoesc a spune că nu era alt nimic

Decât o miniatură.

Dar riga voiajase,

Și 'n streinătate-aflase

Că un bursuc domnitor

Ce vă să-și facă-un nume

Mare și faimos în lume,

E neapărat dator

Să ia un ton de mărire,

Să dea porunci pe oștire,

Chiar de n'ar avea soldați.

Căci astfel obișnuesc

Toți acei care domnesc,

Duci sau regi sau împărați.

Așa el și slobozi

Patru ordine de zi

Intr'acest chip redigeate :

— „Către armile noastre de linie și de mare,
„Cavalerii, infanterii, și artilerii ușoare,
„Poruncim și cele-lalte“.

O poruncă din acestea, nu știu cum s'a în-
(tâmplat,

De vânt a fost aruncată
In țara învecinată,

Unde domnea leopardul. Acest domn s'a
(îngrijat,

Văzând că bursucul are
Armie așa de mare.

Spre a fi încă mai sigur, el într'acolo porni
Pe ministrul din afară, pe vulpe, și-i porunci
Să saluteze pe prințul, dar în tain' a spiona
Și a trage cu urechea, iar mai ales a afla
Cum merg trebile p'acolo, cât e de primejdios,
Și câtă armie ține vecinul său cel păros.
Sfârșindu-se ambasada, vulpea înapoi veni ;
Se înfățișe la curte, se închină și vorbi.

— „Porunca am împlinit ;
„Cu ochi-mi le-am văzut toate,

„Și poți dormi liniștit
„Fără să ai griji deșarte,
„Căci toate acele armii de linie și de mare,
„Cavalerii, infanterii și artilerii ușoare,
„Nu sînt alt, poți fi prea sigur, pestrițele
 (împărat,
„Decât un soldat pe apă și o luntre pe uscat“.
Vanitatea e mic vițiu, dar cu bună 'ncredințare
Ea adesea ne espune la ridicol foarte mare.

Șarlatanul și bolnavul

La un neguțător mare,
Cărui vederea-i slăbise,
Fără nici o invitare
Un doctor vestit venise.

Când zic vestit, se'nțelege că nimeni nu-l
(cunoștea ;

Insă avea atestate
Numai în aur legate.

Diplome ce'n Academii luase, cum el zicea,
Prin țări care nici odată
Nu au figurat pe hartă,

Dar care cu bună seamă el nici le-ar fi părăsit
D'ar fi mai avut acolo vr'un bolnav de lecuit

Bunul pătimaș îl crede,
Doctorul vreme nu perde

Ci-l unge c'o alifie, apoi la ochi l'a legat,
Apoi, după ce fi spune din partea lui Ipocrat
Că are să șează astfel o săptămână deplin,
Intinde mâna... pe masă era un frumos rubin,
Inel din formă antică, vechiu suvenir părintesc,
Doctorul îl ea, se duce, și ca să vă povestesc

Mai pe scurt, el vine iară, a doua și a treia zi
Și ne 'ncetat, totdeauna, la orice vizită nouă,

Luă câte unul două,

Din lucrurile scumpe câte în casă găsi.

Când se 'mplini săptămâna pe bolnav îl des-
(legă :

— „Uită-te, cum ți se pare, și cum vezi?“ îl
(întrebă.

— „Cum văz?“ răspunse bolnavul, împrejurul
(său privind“.

Și din averile sale nimica ne mai zăbind ;

„Cum văz ? nu știu frate, atât numai pociu
(să zic

„Că din ce vedeam odată acum nu mai văz
(nimic“.

Cunosc patrioți politici, care-așa exploatez
Simplitatea populară și ei singuri profitez.

Atelazul eterogen

Un om având un armăsar
Il înhămă la jug
C'o vită de măgar
Și cu un bou de plug.
Boul fiind sacat,
La un picior rănit,
Măgarul ne 'nvățat,
Și prea rău nărăvit,
Stăpânul lor din car
Striga, plesnea 'n zadar ;
Calul se asvârlea,
Dar boul îl oprea,
Măgarul îl lovea ;
Și carul nu mergea.
— „Prea rău i-ai potrivit.“
Zice un trecător.
— „Ești foarte amăgit,
„Domnule privitor“.
Răspunse omul, „Eu
„Lumea am vizitat,

„Și dacă vrei să știi,
„Intr'însa am aflat
„Multe dregătorii
„Tot astfel întocmite ca atelazul meu.

Ogarul și iepurile

Calitățile noastre cele mai însemnate
Ne sînt adese în lume drept crime imputate
Mai ales cînd se 'ntîmplă s'aducă 'mpie-
(decare
La cugetări și fapte vrednici de defăimare.

Aste ne 'ncredințează
Fabula ce urmează.
Epurile odată
Fu tras la judecată.

De un ogar. În tufe atuncea presida
Copoiul, și sentințe fără apel el da.
Ogarul către el așa se adresă

Și 'n limba lui strigă :

— „O tu ce presidezi senatul cel cînesc,
„Te rog să mă ascuți : eu vin să jeluesc
„De acest ticălos
„Ce sufletul mi-a scos,
„Căci vrînd a-l întîlni, pe deal sau pe câmpii,
„El fuge par'c'ar fi gonit de vijelii ;

Ș'apoi n'aleargă drept

„Cu el să poți da piept,

„Ci merge tot cotiș

„Și sare curmeziș ;

„C'un cuvânt n'are pas, nici umbulet creș-
(tinesc.

„Dar ce se mai vorbesc ?

„Când chiar măria ta, d'o fi cum am aflat,

„Ai fost adesea ori de dânsul înșelat ?

— „Destul, răspunde-acum, spin necuviincios

Urechiat și fricos,

Zi, ce s'ar fi 'nlâmplat dacă domnul ogar

Gonindu-te 'n zadar,

Iși fângea vr'un picior ? Și cum de îndrăz-
(nești

Să faci a asuda ogarii boerești ?“

Iepurele-a răspuns : „Măria-ta, gândesc,

Că nu păcătuesc

Fiindcă am vroit

Prin fugă să mă scap de un vrăjmaș cumplit“.

— „Te 'nșeli, lătră atunci copolul cafeniu ;

In condică e scris, pe cât eu minte ții,

La fața șapte-zeci, al șeasa paragraf

Că orice vânător te poate face praf
Dacă te va 'ntâlni; ai drept a te lupta
Dar nu-ți este ertat prin fugă a scăpa,
Pe acest temei dar, iată te-am osândit
Să fii de tribunal îndată jupuit
Carnea se va păstra pentru judecător
Iar labele vor fi pentru jeluitor.

Lișeța, rața și gășca

Spun că 'n vara trecută, o lișeță ș'o rață,
Ai lebedei de baltă consilieri privați,
Supt presedința găștei s'au strâns de dimi-
(neată

Pe lac la Cișmigiu. Acolo invitați
Erau, din înalt ordin, a hotărâ în sfat

O pricină de stat,

Adică prin desbateri adânci să chibzuiască
Pentru un pește mare cu ce sos să-l gătească.

Căci lebăda gătoasă

Voia să dea o masă.

Mare le fu gâlceava și lungă convorbirea.

Presidentul le zise : „Fraților Senatori,

„Să lăsăm chibzuirea,

„Pricina cum se vede e foarte delicată,

„Și dup'a mea părere trebuie amânată ;

„Veniți mâine în zori

Propunerea aceasta cu toți o aplaudară

Și pentru 'ntâla-oară

Pe găscă laudară

Pentru a ei idee, apoi se risipiră

Și a doua zi iară la același loc veniră.

Pân'a doua zi însă știți ce s'a întâmplat ?

Fiind vară și soare și o căldură mare,

Peștele s'a stricat

Și racii l'au mâncat.

Cuvintele-aci scrise să nu vă pară glume ;

Consiliuri d'aceasta vedem destule'n lume

Și la noi mai ales

Se 'ntâmplă foarte des.

CUPRINSUL

	Pag.
Toporul și pădurea.	5
Șoarecele și pisica.	8
Căinele isgonit.	10
Ursul și lupul.	14
Boul și vițelul	18
Oglinzile.	21
Elefantul.	24
Papagalul și cele-lalte paseri.	29
Catârul ce-și laudă nobilitatea.	31
Măgarul răsfățat.	33
Privighetoarea și păunul.	36
Vulpea calul și lupul.	38
Privighetoarea și măgarul.	41
Căinele și cățelul.	43
Pisica sălbatică și tigrul.	45
Dervișul și fata.	47
Privighetoarea în colivie.	49
Mierla și bufnița.	52
Cucul.	54
Vulpea liberală.	56
Lupul moralist.	58
Dreptatea leului	61
Ursul și vulpea .	65

	Pag.
Calul vândut și diamantul cumpărat.	67
Vulpoiul predicator.	69
Porcul liberat.	72
Castorul și alte lighioane.	74
Nebunia și amorul.	77
Lebeda și puii corbului.	79
Mielul murind.	83
Corbii și barza.	85
Zugravul și portetul.	88
Catărul cu clopoșei.	91
Uliul și găinile.	93
Cănele și măgarul.	96
Bursucul și vulpea.	98
Șarlatanul și bolnavul.	101
Atelazul eterogen.	103
Ogarul și epurele.	105
Lișița, rața și gășca.	108

**VERIFICAT
VERIFICAT
2007**

BIBLIOTECA
CENTRALĂ
UNIVERSITARĂ
BUCUREȘTI

MĂNĂSTIREA
SĂNĂTOȘULUI
GĂRUL I